

Schermmaagd

door **Koen Eykhout**

Met Stephan Sanders in Almere en Marente de Moor in Vaals lijkt het of *Vrij Nederland* twee columnisten als *writers in residence* heeft afgevaardigd naar 'Geert Wilders Land'. Onbedoeld neveneffect voor slaviste en Ruslandkenner De Moor is dat ze in Limburg niet de obliagaat randstedelijk afstandelijke ironie in acht hoeft te nemen. Limburgers struikelen niet over een romantische observatie, zegt ze in een interview. Aan heftige, alles overweldigende romantiek ontbreekt het niet in haar roman *De Nederlandse maagd*. De 18-jarige doktersdochter Janna uit Maastricht (Wyck) wordt in het Olympisch jaar 1936 door haar vader op de trein gezet naar Aken om beter te leren schermen. Dat leert ze daar op een afgelegen landhuis van de raadselachtige, door WO I verwonde en toen door Janna's pa behandelde schermmaître Egon. Ze valt als een blok voor hem.

En de lezer tuimelt vervolgens het wervelende verhaal in om pas te ontwaken uit de leesstand als het gordijn is gevallen na een schouwspel van schijn en wezen. Waarin tweelingen, jongensmeisjes, spiegels, schaduw en halfschaduw, carnaval, maskerades, verhalen over de Joodse golem, verkleedkisten en dubbelgangers, duidelijk maken dat het hier gaat om zoiets als identiteit, evenwicht en

balans. Tussen goed en kwaad, tussen hoofd en hart. De schermkunst staat model. Sleep je hart je te veel mee, verlies je het duel. Is het alleen je hoofd, kom je bezieling tekort. Intussen verliest Duitsland zijn ziel aan de nazi's, die met hun hakenkruisen ook het landhuis bevleken, en ziet de lezer, meer nog dan Janna die te vol zit van haar liefde voor de veel oudere Egon, hoe het nationaalsocialisme geen verschil erkent, geen onderscheid maakt, maar uniformiteit nastreeft en eenvormigheid. Alsof democratie geen aristocratie zou verdragen. Hoor ik iemand 'actueel' mompelen? Voor alles echter is *De Nederlandse maagd* een ontwapenend,

met meesterhand geschreven verhaal dat tintelt en bruist en dat op elke bladzij getuigt van de rijkheid van onze taal in handen van een schrijfster als Marente de Moor (Den Haag, 1972). Het cliché zegt iets over vertelplezier, ik houd het liever op leesplezier. Referenties? Denk *De vuuraanbidders* (1947) van Simon Vestdijk of *Een ijzersterke jeugd* (2008)

van Tomas Lieske. Vergelijk het zeker niet met het bleke azijnzuurproza van W.F. Hermans, zoals de NRC deed, waarin mevrouw Etty een plankje missloeg.

Marente de Moor - De Nederlandse maagd. Querido. 304 blz. Gebonden. Prijs 18,95 euro.

Op 26 september vanaf 14.30 uur signeert De Moor haar roman in boekhandel Selexyz Dominicanen Maastricht.

